

Droefheid in de vergadering

2 Kor. 2:4; Gal. 2:20; 2 Kor. 7:5-11.

Zelden heb ik mij in mijn dienst voor de Heer zo zwak gevoeld als vanavond. Het werd mij op het hart gelegd om over een moeilijk onderwerp te spreken, namelijk: droefheid in de vergadering.

Velen gaan onder een dergelijke droefheid gebukt, ik ook. In mijn leven was er een tijd waarin ik geen vergaderingsproblemen kende. Na mijn bekering had ik de hemel op aarde. Ik kwam uit de staatskerk en leerde nu de vrijheid van de Geest kennen, de liefde tot de broeders...! Maar hoe ouder ik word, hoe meer ik ook de zorgen in de vergaderingen leerde kennen.

Ik spreek nu niet over droevige dingen in Duitsland of Engeland, maar over droevige dingen in Korinthe. De eerste Korinthebrief is een brief van correctie, en tegelijkertijd een brief die zegen bewerkte. De gezegende uitwerking ervan stond in nauw verband met de persoon en de geestelijke kenmerken van de apostel Paulus. God wil genezen en Hij gebruikt daartoe door Hem toe-bereide vaten. Wat was nu het geheim van de vrucht van de dienst van de apostel Paulus, en wat is de oorzaak van ons falen?

Wij lezen in 2 Korinthe 2:4 over zijn gevoelens toen hij de brief schreef: benauwdheid van het hart en veel tranen! De Schrift ruimt voor gevoelens een grote plaats in. In Exodus 3:7 bijvoorbeeld zegt God tot Mozes, toen Hij op het punt stond Israël uit Egypte uit te leiden: 'Ik heb zeer wel gezien de verdrukking van Mijn volk ... Ik heb hun smarten gekend. Daarom ben Ik neergekomen, opdat Ik het verlos uit de hand van de Egyptenaren ...!' Steeds weer horen wij in de geschiedenis van Israël over Gods gevoelens: 'In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de Engel van Zijn aangezicht heeft hen behouden' (Jes. 63:9).

'Och, dat mijn hoofd water ware en mijn oog een springader van tranen! Zo zou ik dag en nacht bewenen de verslagenen van de dochter van mijn volk' (Jer. 9:1). Zo vinden wij ook bij mannen van gebed, zoals hier Jeremia, steeds weer waarachtige innerlijke gevoelens voor het volk van God.

In het Nieuwe Testament wordt ons een volgend venster geopend, waardoor wij een blik mogen slaan in de gevoelens van God: de Heer Jezus en Zijn diep-innige en zuivere gevoelens! En Hij openbaart ons daarin de Vader!

Zien wij nu naar de apostel Paulus en zijn waarachtig-innige gevoelens voor de heiligen van God. In Filippi wierp men hem al spoedig in de gevangenis. In Thessalonika kwam het na drie sabbatten tot een oproer. Van daaruit zonden de broeders hem naar Berea; hij werd weer weggejaagd; vervolgens begeleidden broeders hem naar Athene. Van daaruit ging hij naar Korinthe. Daar verscheen de Heer aan hem in de nacht: 'Vrees niet, maar spreek en zwijg niet, want Ik ben met u' (Hand. 18:9). Zijn werk in Korinthe had een buitengewoon resultaat. Achttien maanden bleef hij daar en velen bekeerden zich. Hij had hen lief en toch leed hij al spoedig onder de toestanden onder zijn Korinthiërs.

Hebben wij problemen? Hoeveel problemen waren er niet in Korinthe! De Korinthiërs waren opgeblazen, vleselijk, zij bouwden gedeeltelijk met hout, hooi en stro; het kwam tot scheuringen; verschrikkelijke onzedelijkheid kwam onder hen openbaar; zij gingen met hun geschillen naar wereldlijke rechtbanken; zelfs bij het avondmaal was er grote wanorde; zij raakten in leerstellige moeilijkheden... Wat een problemen!

De Korinthiërs hadden de apostel Paulus geschreven, en de toestanden daar drukten als een zware last op het hart van de apostel. En nu schrijft hij hun deze brief!

Vandaag de dag heeft men over het algemeen met gevoelens niet zoveel op. Hoeveel verharding en verkilde genegenheden vinden we om ons heen! Ik wil uw aandacht vestigen op twee vogels die in de Schrift worden genoemd. In Klaagliederen 4:3 lezen we: 'De dochter van mijn volk is als een wrede geworden, gelijk de struisvogels in de woestijn'. De struisvogel bedekt haar eieren met woestijnzand en laat het uitbroeden over aan de warmte van de zon. Bij gevaar loopt ze weg en laat de eieren zonder bescherming achter. Aan het eind van Mattheüs 23 noemt onze Heer echter een andere vogel: 'Jeruzalem, Jeruzalem, (gij) die de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn! Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamen, zoals een hen haar kuikens bijeenverzamelt onder haar vleugels; en gij hebt niet gewild' (vers 37). Wanneer de kuikens van een kloek in gevaar zijn, dan waarschuwt en roept zij de kuikens. Het is meermalen voorgekomen dat een kippenhok verbrandde, en men later de hen verbrand aantrof, maar onder haar vleugels waren de kuikens in leven gebleven!

Lijken wij op de struisvogel of op de hen? Vluchten wij weg als er moeilijkheden komen, of proberen wij met onze hele inzet te beschermen en te helpen? Hoe luid roepen wij tot de Heer als er problemen ontstaan? De gevoelens van de apostel voor de Korinthiërs gingen zelfs zover, dat hij zich voor hen wilde opofferen.

De apostel Paulus had de Korinthiërs het kruis en de Gekruisigde voorgesteld. Maar vóóordat hij het kruis op hen toepaste, paste hij het op zichzelf toe! Dat lasen we in Gal. 2:20.

Israël moest scherpe messen maken, voordat het inging in het beloofde land (Joz. 5:2-9). Deze messen moesten ze echter niet tegen de Kanaänieten gebruiken, maar tegen zichzelf! Zij werden daar in Gilgal voor de tweede maal besneden. Het is gemakkelijk het kruis op anderen toe te passen. Maar het geheim van de geestelijke vrucht ligt echter daarin dat we het kruis heel persoonlijk op onszelf toepassen!

Het woordje 'ik' vinden we in Galaten 2:20 in een drievoudige betekenis:

- 'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer' (daar zien we twee maal het 'ik' van de oude mens),
- 'maar Christus leeft in mij' {dat is het nieuwe 'ik'};
- - 'en wat ik nu leef in het vlees' {dat is het verantwoordelijke 'ik'}.

Mannen Gods als Luther, Darby en vele anderen moesten diepe oefeningen doormaken voordat zij Galaten 2:20 hadden geleerd. Petrus, Paulus, Markus: zij moesten één voor één verbroken worden!

Wij allen zijn in zonde geboren; God heeft met deze oude mens op het kruis afgerekend. Niet alleen met de oude mens in het algemeen, maar met de oude mens in mij!

Ik had het voorrecht broeder F.B. Hole te mogen bezoeken toen hij al meer dan 90 jaar oud was. Hij zei tegen mij dat hij in zijn jeugd vaak de vraag had gehoord: 'Is broeder X of zuster Y Romeinen 7 al te boven?' Maar hij vertelde ook dat hij als oude man soms de vraag gesteld had 'Is broeder X of zuster Y eigenlijk al in Romeinen 7 aangekomen'? Wij leren hoe zondig wij zijn, wanneer wij proberen goed te zijn. Het is een droevige zaak iets goeds te zoeken op een plaats waar het niet bestaat.

De noodzakelijke ervaring van Romeinen 7 bevat drie punten:

1. 'Want niet wat ik wil, doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik' (vs. 15): ik ben teleurgesteld in mijzelf.
2. 'Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont' (vs. 18): ik gevoel een afschuw van mijzelf, ik walg van mijzelf.
3. 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (vs.24): ik ben wanhopig over mijzelf.

Romeinen 7 moet doorleefd worden! Alleen dan wordt de bevrijding ervaren: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer!' Er staat 48 keer in Romeinen 7 'ik', 'mijn' of 'mij'. Maar dan komt Romeinen 8! In dit schitterende hoofdstuk lezen wij 18 keer over de Heilige Geest!

Job 31 toont ons Jobs eigengerechtigheid. Job zegt in feite: 'Wat ben ik toch een goed mens!' Meer dan zestig maal vinden wij in Job 31 'ik', 'mijn' of 'mij'. Pas door de dienst van Elihu werd Job in de tegenwoordigheid van God gebracht.

In de Psalmen 42 en 43 stelt de psalmist drie maal de vraag: 'Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij?' Hij houdt zich bezig met zijn verdrukkers en met zijn arme eigen 'ik'; maar dan richt hij zijn blik van zichzelf af op God: 'Hoop op God! want ik zal Hem nog loven, Hij is de menigvuldige verlossing van mijn aangezicht en mijn God'. In Psalm 45 is het anders: 'Mijn hart doet een goede rede horen; ik spreek mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen van een vaardige schrijver. Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade (of: liefelijkheid) is uitgestort op uw lippen ...' (vs.2-3). Hier verschijnt de Heer Jezus in Zijn schoonheid voor de ogen van ons hart!

De apostel Paulus had geleerd het kruis op zichzelf toe te passen. Met veel tranen had hij de Korinthiërs vanuit Efeze geschreven. In Troas vond hij geen rust; hij ging naar Macedonië. Hij beschrijft zijn toestand daar met de woorden: '... maar wij waren in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees': een dieptepunt op zijn weg vol zelfverloochening, opoffering en ontberingen! Maar dan kan hij verder gaan: 'Maar God, die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus' (2 Kor. 7:5-6). Door Titus hoorde hij dat zijn brief tot in het geweten van de Korinthiërs was doorgedrongen. En wat was het resultaat? 'In alles hebt gij bewezen zelf rein te zijn in deze zaak' (vers 11). Wat een vreugde voor de apostel! Wat een herstel! Hij kan de Korinthiërs in zijn tweede brief over het nieuwe verbond en de bediening van de verzoening schrijven.

Er zijn moeilijkheden in de vergaderingen. Laten wij ons eens afvragen in hoeverre wij deze geestelijke kenmerken van de apostel Paulus vertonen. Als wij geen aanwijzingen van boetedoening zien, houden wij dan op om ons langer in te zetten voor het aangezicht van de Heer in verootmoediging, zielsoefeningen en voorbede? Of verdoezelen wij misschien eenvoudig alles?

Geliefde broeders en zusters, het is enkel en alleen genade, dat wij de noden die ons zo drukken voor God mogen brengen! Juist de moeilijkheden in de vergadering zijn in de leerschool van God het door God gekozen leslokaal waar wij onze lessen moeten leren! Niet alleen herstel is het doel, maar God wil dat er een liefelijke reuk tot Hem gaat opstijgen!

'Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders in eendracht samen wonen. Het is gelijk de kostbare olie op het hoofd, neerdalende op de baard, de baard van Aäron, die neerdaalt tot op

de zoom van zijn klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in eeuwigheid' (Ps. 133).

Ik kom terug bij het begin: zelden heb ik me in mijn dienst voor de Heer zo zwak gevoeld als vanavond. Hoeveel fouten heb ik in mijn leven gemaakt! Hoe ver is de boodschap van vanavond in mijn hart doorgedrongen? Mocht de Heer ons Zijn heil in het midden van de Zijnen nog laten ondervinden!

D.W. Paterson.

(Naar een lezing gehouden op 17.03.1992).

O maak ons tot Uw eer
zachtmoedig, need'rig,
goed; leer ons Uw juk te dragen Heer,
met rust in ons gemoed.

O Heer, laat Uw Persoon
vervullen hart en geest,
opdat Uw vrede in ons woon';
dan zijn wij onbevreesd.

Heer, laat Uw heerlijk beeld
ons zó voor ogen staan,
dat onze harten onverdeeld
alleen voor U nog slaan.